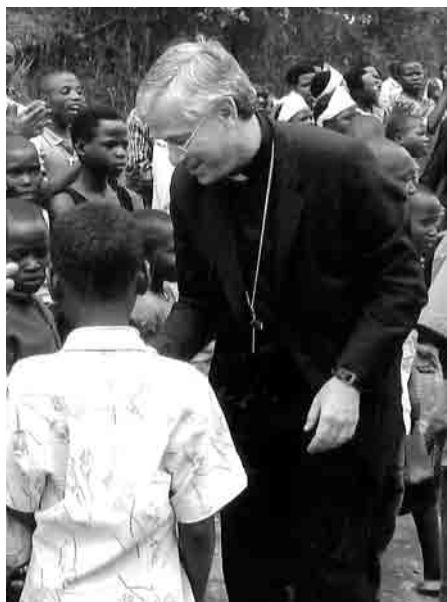

Senyor bisbe

ONOMÀSTICA DEL SENYOR BISBE

Des de les pàgines del Butlletí Oficial del Bisbat felicitem ben cordialment el senyor bisbe, amb motiu de la festa del seu patró sant Romà. Ens unim a tots aquells diocesans que en aquest dia i en la seva pregària han tingut present el prelat. Demanem al Senyor que el Cap i Pastor de la diòcesi guïi amb fermesa, coratge i encert els fidels diocesans cap una vivència personal i comunitària més plena de la fe, per tal de ser-ne millors testimonis, amb la paraula i amb l'exemple.

Senyor bisbe, per molts anys!

HOMILIES

> EL SANT MISTERI DE CERVERA

Homilia pronunciada a l'església parroquial de Cervera el dia 6 de febrer del 2013.

La ciutat de Cervera es manté fidel a la seva tradició d'agraïment pel Misteri succeït aquell 6 de febrer de 1540. I tots vosaltres, estimats germans, encapçalats pel vostre Sr. Rector, el Sr. Arxiprest, els sacerdots i els diaques; el Sr. Paer en cap i paers de la Paeria de la ciutat de Cervera, voleu un any més recordar el Misteri d'aquell 1540, però també voleu reviure el fet de gràcia i de vida que la creu de Crist porta contínuament a la humanitat i, en concret, a totes i cada una de les persones d'aquesta ciutat.

El fet ocorregut aquell memorable dia té aital força que ha arribat fins a nosaltres per a fer-ne commemoració. La relíquia de la santa Creu de Crist en voler ser compartida amb el poble veí de Terròs, amb la força de la pregària i de la fe, va manifestar l'actualitat de la redempció de Crist amb la gota de sang, i la seva força reveladora. Aquella gota de sang es va dividir en tres, significat la Santíssima Trinitat, el misteri central i fontal de la nostra fe cristiana, la unitat i unicitat de Déu, en la Trinitat de persones: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant.

També aquell dia, segons ens consta en la crònica, en el mateix moment en què ocorregué aquest Misteri de la gota de

sang que brolla de la relíquia de la santa Creu, i la seva partició en tres, es va sentir, tot i ser un dia serè, un tro tan fort que els cerverins, esgarriats, van sortir al carrer tot cridant: «Misteri!» I aquest fet em fa recordar el que ens diu l'evangelista sant Joan quan Jesús, dies abans de la seva passió, estant en el temple, expressà als jueus que l'escoltaven el sentit de la seva passió amb aquestes paraules precioses: *Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit* (Jn 12,23-24). En aquell moment la veu del Pare es va sentir manifestant Jesús com el Fill de la seva complaença, i molts van pensar que era un tro el que es va sentir. Jesús els va dir: *I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi* (Jn 12,32).

Germans estimats, aquest és el misteri de la creu de nostre Senyor Jesucrist: misteri de glòria, misteri de salvació. Perquè Crist ha mort en la creu i ha ressuscitat, tota la humanitat ha estat redimida, alliberada, del poder del pecat i de la mort. I aquest santíssim misteri és l'esdeveniment de tots els temps i de tots els segles. Cada persona, cada generació es pot trobar, s'ha de trobar, amb el misteri de la mort redemptora de Crist i la seva resurrecció per a poder trobar el sentit ple de la vida, per a poder trobar la llum de la veritat i de l'amor que donen sentit al seu caminar per aquest món. Llegim en el segon concili Vaticà: «L'Església

creu que Crist, mort i ressuscitat, proporciona a l'home llum i força per mitjà del seu Esperit, a fi que ell pugui respondre a la seva vocació sobirana; i que sota el cel no hi ha cap altre nom donat als homes en el qual hagin de salvar-se. De semblant manera, creu que la clau, el centre i el fi de tota la història humana es troba en el seu Senyor i Mestre» (GS, 10).

Cerverins i cerverines, heu rebut una gran regal de Déu amb el santíssim Misteri que acompanya la història de la vostra ciutat i dels seus habitants, generació rere generació, des de fa quatre-cents setanta-tres anys. Durant aquests anys les realitats econòmiques, polítiques i socials s'han anat succeint unes darrere les altres, i el sant Misteri ha anat aportant la llum de la veritat i la força de l'amor, portant esperança en el que realment perdura sempre i mai no mor: l'Amor de Déu, manifestat en Crist Jesús, mort per nosaltres, com ens diu sant Pau: *N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre* (Rm 8,38-39). Jesucrist és, certament, l'esperança que mai no mor.

I tots nosaltres, homes i dones del segle XXI, ¿som capaços d'escoltar, de sentir en el més pregon del nostre cor aquesta esperança que brolla del santíssim Misteri de Cervera?

Nosaltres, com els cerverins d'aquell 6 de febrer del 1540, ¿som capaços de dir: «Misteri!», amb tota la força que aquesta paraula significa? ¿Som nosaltres capaços de reviure avui el misteri de glòria de Déu i de salvació dels homes que la creu de Crist manifesta?

La vostra presència fidel i pietosa en aquest temple parroquial expressa un cor ple d'admiració per les obres de Déu. La vostra fe cristiana es fa transparència en la mirada amorosa envers la relíquia de la vera creu, tot recordant el santíssim Misteri de la gota de sang que en brollà. No hi ha cap altra manera de mirar la vera creu que la que brolla de la fe i de l'amor! Però també la vostra mirada avui és la de la pregària que brolla de la fe i de l'amor. En molts dels vostres cors hi ha la santa preocupació perquè molts dels qui vosaltres estimeu no viuen del tot i com cal la fe cristiana, amb tot el que ella demana de confessió de Crist amb la paraula i la vida. En molts dels vostres cors hi ha la pregària que brolla de la preocupació per les contingències de la vida en moltes persones, en les famílies, en la mateixa societat. Hi ha en el vostre cor la pregària pels malalts i per tots els qui sofreixen per les divisions, per les manques d'amor, per les conseqüències de la crisi moral i econòmica que tots sofrim. I tot això —la fe, l'amor, la pregària per les necessitats pròpies, familiars, socials— ho portem al peu de la creu de Crist, esperant la salvació, la resposta de la gràcia de Déu. I

fem bé, perquè la vida, el consol, la gràcia, la salvació, la salut brollen de la creu redemptora de Crist.

Un autor cristià, pastor evangèlic, empresonat pels nazis, expressà aquesta realitat, amb una mirada profunda de fe, que ens pot ajudar a anar més enllà i a mirar amb més profunditat el sant Misteri de Crist clavat en creu:

«Els homes van a Déu en llur necessitat, demanen socors, imploren felicitat i pa, salvació de la malaltia, de la culpa i de la mort.

Tots fan això, tots, cristians i pagans.

Els homes van a Déu en el destret d'ell, el troben pobre, menyspreat, mancat de sostre i de pa,

el veuen devorat pel pecat, la feblesa i la mort.

Els cristians romanen amb Déu en la seva Passió.

Déu s'atansa a tots els homes en llur misèria,

sadolla el cos i l'ànima amb el seu pa, mor a la creu per cristians i pagans i perdona els uns i els altres.»

(Dietrich Bonhoeffer, *Cristians i pagans*)

Germans estimats, siguem també tots nosaltres avui els qui ens apropem a la creu de Crist, romanent amb el Fill de Déu en la seva passió. No hi ha cap altre camí de vida i de llibertat. No hi ha res de bo que no passi per la creu! Solament el que s'adiu, el

que resta unit a la creu de Crist és veritat i és amor.

Aquest missatge i aquesta vida que brollen de la creu de Crist xoquen amb la mentalitat dominant d'ara, com en tants moments de la història. La qüestió sobre la qual es fonamenta la vida de l'home i les relacions entre nosaltres continua essent la qüestió de Déu. Continuament en els corrents de pensament, com l'engany de la serp antiga, el diable, apareix el convenciment que l'home, que la persona humana, serà més lliure, més ella mateixa, com més lluny sigui de Déu. D'ací neix el rebuig de Déu mateix, de Crist, el seu Fill, del seu Evangeli, de la seva Església. Però no hi ha cap altre camí per a la humanitat, per a la criatura humana, que romandre al peu de la creu de Crist, per a beure la font de la saviesa de la vida, de l'amor autèntic i inescotable. La veritat del nostre ésser ens ha estat donada per Déu mateix, que en el seu Fill, el Verb encarnat, ens ha creat. L'amor que pot omplir el nostre cor ve de la font de la vida que és Déu mateix. En la creu de Crist es manifesta plenament Déu que és amor. L'amor no és, com ens volen fer creure i com fàcilment ens acomodem, una romàntica sensació de benestar. L'amor és la donació d'un mateix. Estimar vol dir oblidar-se d'un mateix. Estimar vol dir donar la vida per l'altre. Jesús va dir: *Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics* (Jn 15,13). Vet aquí l'amor més clar. Vet aquí l'amor

en el seu grau màxim. En Crist mort en la creu hi ha l'amor més gran. Tot amor que no s'adigui amb aquest amor de Crist no es pot dir veritable amor.

Però la creu de Crist no solament manifesta l'amor de Déu, sinó també la seva glòria, la seva veritat. En la creu de Crist es manifesta el Déu amor en la trinitat de persones. El qui mor en la creu és el Fill de Déu que manifesta la passió d'amor de Déu, el Pare, per la humanitat, per les seves criatures. Ho hem escoltat en l'evangeli quan Jesús diu a Nicodem: *Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.* I en la creu el cor de Jesús fou obert per la llança del soldat i a l'instant, com diu sant Joan, en brollà sang i aigua, signes de l'Esperit Sant que es vessa en el cor dels qui creuen en Jesús.

Conèixer Déu en la seva veritat, tal com Jesús ens l'ha revelat, és salvació per a la humanitat. En Crist se'ns ha obert el cor de Déu. Per la fe en Crist nosaltres entrem en el misteri de Déu, en el coneixement de Déu que és la nostra salvació. El Concili Vaticà II ens ho diu d'aquesta manera: «És ben veritat que el misteri de l'home només s'clareix de debò en el misteri del Verb Encarnat ... Per Crist i en Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort, enigma

que, fora del seu Evangeli, ens aclapara. Crist ressuscità, destruint la mort amb la seva mort, i ens donà la vida, a fi que, fills en el Fill, clamem en l'Esperit: Abbà, Pare!» (GS, 22).

Germans, *Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles* (He 13,8). Obrim el nostre cor a Jesús mort en creu, manifestat en el Misteri de Cervera, fem nostra la invitació que ens feia sant Pau en la segona lectura: *Que tot-hom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare*. Adorem la creu redemptora del Crist, Senyor, prosternem-nos davant el Senyor de la glòria. És aquest el camí de l'autèntica i vertadera llibertat, l'únic que ens pot alliberar del nostre jo, per a viure en la llibertat dels fills de Déu. La redempció de Crist en la creu és un alliberament del ser oprimint en el propi jo. Aquest alliberament té el preu del sofriment de la creu de Jesucrist.

Que santa Maria, Mare Dolorosa al peu de la creu, ens sigui intercessora, per tal que com ella sapiguem sempre romandre fermes en la fe i en l'esperança, constants en l'amor, al peu de la creu de nostre Senyor Jesucrist, a qui sigui donat tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.

> INAUGURACIÓ DE LES OBRES DE RESTAURACIÓ DE L'ATRI DE LA COL·LEGIATA BASÍLICA DE SANTA MARIA DE LA SEU DE MANRESA

Homilia pronunciada a l'atri de la col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa el dia 26 de gener del 2013.

Molt Honorable Sr. Artur Mas, President de la Generalitat de Catalunya

Il·lustríssim Sr. Alcalde de la ciutat de Manresa

Excel·lentíssim Sr. President de la Diputació de Barcelona

Honorable Sr. Conseller de Cultura

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa

Sr. Rector de la parròquia

Sra. Presidenta de l'Associació dels Amics de la Seu

Senyores i senyors...

Reitero la benvinguda que ha estat donada a tots vostès en aquesta col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, i molt especialment al Sr. President de la Generalitat. La vostra presència expressa l'estima a la ciutat de Manresa i en concret a aquest edifici del qual avui inaugurem les obres de restauració de l'atri.

Certament, com ja s'ha dit de moltes maneres, la Seu de Manresa és l'edifici més important i més vistós de la ciutat. És

també el més artístic i el que té més història i més anomenada. Podem dir, sense por d'equivocar-nos, que la Seu representa la ciutat. Fou al puig Cardener on es va edificar la primera església dedicada a santa Maria, a finals del segle IX, en temps del comte Guifre el Pilós i del bisbe Gotmar, el primer de la restaurada seu d'Osona després de la invasió sarraïna. A la qual seguí una altra església refeta pel bisbe Oliba. L'actual basílica té el seu origen a finals del segle XIII, quan es va decidir de fer un temple més gran per a les necessitats de la població de Manresa que havia crescut. 1328, primera pedra; 1371, consagració de l'altar major; 1486, l'últim tros del temple amb la paret on hi ha la gran rosassa; 1592, el campanar; 1578, la cripta; 1657, la capella del Santíssim; 1915-1934, la façana i el baptisteri... i, podem dir, en els darrers anys les obres de restauració i, en l'any 2012, la restauració de l'atri; i encara ens cal continuar... Certament les obres de la Seu no s'acaben mai... com ha de ser!

La segona paraula que em pertoca de dir és «gràcies» a tots els qui fan possible que la història de la Seu de Manresa continui viva. Gràcies als qui dia a dia li donen la vida que li és pròpia: la casa de la família dels fills de Déu, on es dona el culte propi a glòria de Déu per a la vida dels homes. Gràcies als qui fan ressonar la paraula de Vida en aquest edifici multiseular. Gràcies als qui estimen aquest temple i el que representa i en el dia a dia es fan presents i col·laboren per

al seu sosteniment: el Capítol de Canonges, la Parròquia de la Seu, els Amics de la Seu i els fidels i estimadors de la Seu que hi col·laboren amb els seus donatius.

Gràcies molt especialment a les institucions civils i administratives que amb la seves aportacions, conveni rere conveni, s'han sumat a fer possibles les obres de restauració d'aquesta magnífica col·legiata basílica: la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Barcelona, l'Ajuntament de Manresa. En moments com aquests es fa visible la necessitat de sumar entre tots per fer possibles grans obres que manifesten qui som nosaltres, quina és la nostra història, quin és el nostre present i cap on volem caminar en el futur.

Molt Honorable Sr. President de la Generalitat, gràcies per ser present en aquest senzill acte d'inauguració de les obres de restauració de l'atri de la Seu de Manresa. La seva presència expressa clarament la seva estima a aquesta ciutat i a aquest edifici eclesial. La seva tasca encomanada pel poble és la de servir els ciutadans promovent el bé comú. Gràcies per la col·laboració del seu govern en la restauració de la Seu.

La vostra col·laboració expressa el desig de vertebrar el territori, tenint cura de totes i cada una de les realitats que fan visible el teixit, el nostre gran teixit cultural, expressió d'una manera pròpia de ser, capaç de

donar una faïçó ben nostra que ens identifica com a poble.

Aprofito aquesta ocasió, Sr. President, per agrair a vostè i a la Generalitat de Catalunya que representa, la gran obra del desdoblament de l'Eix Transversal. Una institució com la diòcesi de Vic, que serveix parròquies presents en diferents comarques, agraeix tota millora en les comunicacions que fan possibles una millor presència i una millor relació entre les persones que la formen. Acostar pobles i persones és un bé per a tots i ens cal ser agraïts.

Una vegada més, Sr. President, gràcies per la col·laboració i estima de la Generalitat a la Seu de Manresa. Gràcies pel passat d'aquesta col·laboració, pel present i pel futur.

Acabo demanant la intercessió de santa Maria, titular d'aquesta col·legiata basílica, perquè intercedeixi per tots els manresans, tots els catalans davant el seu Fill, Jesucrist, Senyor del món i de la història. Que Déu us beneixi, a tots els presents!

> MISSA D'INICI DE LA SEGONA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DE MANRESA

Homilia pronunciada a l'altar de Sant Bernat Calbó de la catedral de Vic el dia 7 de febrer del 2013.

Per segona vegada en aquest curs ens reunim en aquesta capella de la nostra

catedral on hi ha les relíquies del sant bisbe de la nostra diòcesi, sant Bernat Calbó, amb la intenció de demanar al Senyor la seva gràcia en l'inici d'una nova visita pastoral a un arxiprestat de la nostra diòcesi. Dintre de pocs dies iniciaré la visita pastoral a les parròquies i comunitats de l'arxiprestat de Manresa. I aquesta celebració de l'Eucaristia és el primer acte de la nova visita pastoral. Agraeixo ben sincerament la vostra presència per a pregar tots junts, al Sr. Arxiprest, Srs. Rectors de parròquies de Manresa, Sr. Degà i membres del capítol, i a tots vosaltres, ben fidels a acompanyar el vostre bisbe que necessita la vostra pregària i la vostra presència, expressió de comunió en la fe, l'esperança i la caritat.

La Paraula de Déu que ens ha estat proclamada serà llum en l'inici d'aquesta visita pastoral. En el fragment de la carta als cristians hebreus hem escoltat com l'autor reflexiona sobre la situació dels cristians en contrast amb el poble hebreu. Per a ell és un privilegi viure en el temps de la nova aliança, comparada amb el de l'antiga, en la qual, en el moment de l'aliança al Sinai, el mateix Moisès expressava: *Estic esglaiat i tremolo d'esgarripança*. L'aliança nova i eterna es fa realitat en la sang purificadora de Jesús, que ens trasllada per la fe en ell a la ciutat del Déu viu, a la Jerusalem celestial. La situació dels cristians és, doncs, privilegiada; però, al mateix temps, comporta per a nosaltres una més gran responsabilitat. En el verset que segueix el fragment que ens

ha estat proclamat trobem quina és aquesta responsabilitat: *Mireu de no refusar el qui ens parla* (He 12,25).

Aquesta és la primera advertència que ens fa el Senyor en l'inici de la segona visita pastoral a l'arxiprestat de Manresa: que tots nosaltres siguem autèntics oients del qui ens parla, del qui és la Paraula eterna i definitiva de Déu per a tota la humanitat, el qui ha vessat la seva sang preciosa com a aliança eterna i definitiva de Déu amb els homes, Jesucrist, Senyor nostre. Jesucrist, el Mitjancer entre Déu i els homes, l'únic «digne de fe», ha de ser escoltat per tots nosaltres. La seva autoritat és sobirana i s'exerceix sobre la terra i el cel. Els qui la refusen van de dret a la seva perdició. Llegim en el segon concili Vaticà: «L'Església creu que Crist, mort i ressuscitat, proporciona a l'home llum i força per mitjà del seu Esperit, a fi que ell pugui respondre a la seva vocació sobirana; i que sota el cel no hi ha cap altre nom donat als homes en el qual hagin de salvar-se. De semblant manera, creu que la clau, el centre i el fi de tota la història humana es troba en el seu Senyor i Mestre» (GS, 10).

Tots els membres de l'Església tenim el deure d'escoltar Jesús, dia a dia, en la lectura de la Paraula de Déu, entesa en la fe de l'Església, de manera fonamental expressada en el Catecisme de l'Església Catòlica. L'escolta de Jesús té la seva font en la celebració de la litúrgia de l'Església, sobretot en l'Eucaristia, que és la font i el cim de

la vida cristiana, el cor de l'Església. Sense l'Eucaristia dominical, celebrada diumenge rere diumenge, els cristians no podem existir. Necessitem l'escolta del Crist vivent en el misteri de la celebració cristiana. ¿Com podem, si no, fer com el cims, que romanen sempre lliures per sobre la boira, si nosaltres no ens deixem il·luminar pel qui és la llum del món? La llum no prové de nosaltres; la llum del món resplendeix en el rostre de Crist ressuscitat vivent en el misteri de l'Església enmig del món. I en Crist nosaltres som la llum del món. I si els qui som llum en Crist no ens deixem il·luminar pel qui és la llum, com diu Jesús, *que en serà, de gran, la foscor!* (Mt 6,23).

L'Església, vivent en el nostre cor, és misteri de comunió i de missió. L'Església, rebent com rep la comunió de vida que brolla de Crist, Paraula eterna del Pare, Amor sense fi, és abocada a la missió, a portar Crist al cor dels homes de totes i cada una de les generacions de la història del món, fins a la fi dels segles. En l'evangeli hem escoltat el moment de la primera missió de Jesús als dotze per a anar a predicar la Bona Nova del Regne de Déu. L'enviament missioner és especialment per als qui som successors dels apòstols. La visita pastoral és un moment privilegiat d'aquesta missió d'anunci de l'evangeli arreu de la diòcesi. Però també en aquest enviament hi som inclosos tots els creients en Crist, sacerdots, diaques, religiosos, laics, que participem de la missió de l'Església apostòlica amb

responsabilitat pròpia. La universalitat de la missió en l'Església, de tots els seus membres, és un dels dons més remarcats en el Concili Vaticà II.

L'Església està sempre en camí; no sols en camí a la plenitud de la Jerusalem celestial, sinó també en camí a proclamar als homes d'avui i d'aquí el regnat de Déu, apropant-los amb el testimoni de la paraula i de la vida aquest regne, que no són paraules, sinó gràcia i amor de Déu.

Les instruccions que Jesús va donar als seus deixebles ens recorden a tots nosaltres, també enviats en aquest moment de nova evangelització, les característiques del testimoni evangelitzador de sempre en l'Església. El deixeble missioner de Crist no ha de portar en el cor la pau de la indiferència en el distanciament del món, ni tampoc la pau de la superació del món; sinó la pau que brolla com a gràcia de Déu en el cor del qui posa tota la seva confiança en Déu i en el seu amor. No en les seves obres, la seva intel·ligència, la seva capacitat d'organitzar i planificar, sinó en la pobresa radical del qui sap que tot és do i tot és gràcia. El Regnat de Déu que s'instaura en el cor del qui creu en ell, i allà on el creient viu i estima, no és el regne dels guanys econòmics i socials, de la riquesa i el menyspreu dels altres. El qui solament confia en Déu dona el testimoni de la pobresa humil de l'amor i allà on és present escampa la caritat eficaç i el servei generós, amarats de pau i de reconciliació.

Cal, germans estimats, que ens posem en camí, que deixem les nostres seguretats i sortim als camins dels nostres carrers i places, de les nostres escoles i hospitals, de les nostres cases i les dels veïns, per donar testimoni de Jesús. Els nostres germans i germanes tenen el dret que se'ls parli de Jesús, que se'ls doni el testimoni de la fe cristiana, perquè ells també puguin descobrir-hi el sentit de la vida. Llegim novament en el Concili Vaticà II: «És ben veritat que el misteri de l'home només s'aclareix de debò en el misteri del Verb Encarnat ... Per Crist i en Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort, enigma que, fora del seu Evangeli, ens aclapara. Crist ressuscità, destruint la mort amb la seva mort, i ens donà la vida, a fi que, fills en el Fill, clamem en l'Esperit: Abbà, Pare!» (GS, 22).

A sant Bernat Calbó, a qui sempre s'encomanava en cada visita pastoral el venerable bisbe Josep Torras i Bages, li demanem que intercedeixi per aquesta segona visita pastoral a l'arxiprestat de Manresa, per tal que sigui un moment de gràcia i de comunió. Que el misteri de l'Església es faci ben visible en totes les activitats que han estat programades. Que en el cor de tots els qui formem les parròquies i comunitats d'aquest arxiprestat s'avivi la consciència de deixebles de Crist i de missioners seus per a glòria de Déu i bé dels germans. Que santa Maria, Mare de Déu i Mare de l'Església, oient de la Paraula i estel de l'evangelització, intercedeixi per nosaltres. Amén.

> **DIMECRES DE CENDRA, 2013. ANY DE LA FE**

Homília pronunciada a la catedral de Vic el dia 13 de febrer del 2013.

Amb la benedicció i la imposició de la cendra sobre el nostre cap iniciarem el temps de Quaresma d'aquest any; un any que, per voluntat del papa Benet XVI, és l'Any de la Fe. Farem bé, doncs, de viure intensament aquest temps de gràcia i de reconciliació que és, de manera especial, la Quaresma. És aquest el desig del Sant Pare, com ho expressa en el missatge per a aquesta Quaresma, que tots visquem aquest temps preciós avivant la fe en Jesucrist, per tal d'entrar en el seu mateix corrent d'amor pel Pare i per cada germà i germana que trobem en la nostra vida.

La Quaresma d'aquest any, però, té unes característiques pròpies que hem de viure en l'amor a l'Església de Jesucrist. Com sabeu, dilluns passat, dia 11 de febrer, festa de la Mare de Lurdes i dia del Malalt, el sant pare Benet XVI va anunciar la seva decisió de renunciar a la seu de Roma, en la data del 28 de febrer a les 20 hores. Aquesta seva decisió lliure l'ha presa de la següent manera, com ell ha expressat: «Després d'haver examinat davant Déu reiteradament la meua consciència, he arribat a la certesa que, per l'edat avançada, ja no tinc forces per a exercir de manera adequada el ministeri petrí.»

Aquest anunci i la consegüent renúncia en data pròxima, així com la dinàmica de l'elecció del seu successor a la seu de Pere en el conclave, ens ha de portar a tots nosaltres a refermar la nostra fe en Crist, Pastor i Senyor de l'Església; la nostra fe en l'Esperit Sant que guia l'Església en la seva fidelitat a Crist i a la seva voluntat; i la nostra fe en l'amor del Pare que no abandona mai la seva Església que pelegrina per aquest món fins a arribar a la Jerusalem celestial, que és la nostra mare (cf. Ga 4,26).

Vet aquí, doncs, una de les claus de la Quaresma de l'Any de la Fe, en l'avui de la nostra Església: viure profundament la nostra fe en Déu, aprofundir la nostra fe, redescobrir de nou el camí de la fe. Farem bé, doncs, d'aprofitar en la nostra lectura personal i en els grups i conferències que se'ns ofereixen, els dos grans documents que l'Església posa al nostre abast, de manera especial en aquest any: els documents del Concili Vaticà II i el *Catecisme de l'Església Catòlica*.

L'Església és un misteri de fe, que solament des de la mirada al misteri de Crist pot ser entesa i viscuda en la seva plena veritat. És l'amor a Crist i a la seva Església l'única raó per la qual el Sant Pare ha renunciat a la seu de Roma. La seva decisió ens parla a tots nosaltres, els fidels de l'Església, de la llibertat dels fills de Déu i de la humilitat com a camí fressat en la veritat. El seu tes-

timoni és exemple per a tots nosaltres per a continuar ben fidels a la nostra fe en el si de l'Església catòlica, àmbit de llibertat, de veritat i d'amor.

I és l'amor unit a la caritat, estimats germans, el tema del missatge de Benet XVI per a la Quaresma d'aquest Any de la Fe. El títol d'aquest missatge ja és ben clar: «Creure en la caritat suscita caritat.» La fe cristiana té el seu fonament i la seva substància en l'amor de Déu. El qui es troba amb l'amor de Déu, troba la realitat mateixa de la fe, resposta a l'amor de Déu, manifestat plenament en el seu Fill, Jesucrist. Per això mateix, l'amor que Déu ens demana és resposta al do de l'amor que ens és donat de manera gratuïta i immerescuda. Però Déu no en té prou, que nosaltres acceptem el seu amor gratuït; no es limita a estimar-nos. Ell ens vol atraure vers ell, transformant-nos d'una manera tan profunda que puguem dir amb sant Pau: Ja no sóc jo qui visc, és Crist qui viu en mi (Ga 2,20). I aquest és el cristià, el qui és particip de la mateixa vida de Déu, de la mateixa caritat de Déu.

Per això mateix, la fe és inseparable de la caritat, com la caritat ho és de la fe. Una fe sense obres és un contrasentit; i una caritat sense la font de la fe es converteix en un mer activisme moralista, sense veritat. La fe i la caritat s'alimenten mútuament. I ambdós tenen la mateix font: Déu mateix que és amor, en qui creiem i a qui estimem.

Ens diu el Papa, de manera clarivident: «La major obra de caritat és precisament l'evangelització, és a dir, el "servei de la Paraula". Cap acció no fa tant de bé i, doncs, és caritat envers el proïsme, com llescar el pa de la Paraula de Déu al germà, fer-lo particip de la Bona Nova de l'Evangeli, introduir-lo en la relació amb Déu. L'evangelització és la promoció més alta i integral de la persona humana.» I també ens diu: «Una fe sense les obres de la caritat és com un arbre sense fruits; aquestes virtuts es necessiten recíprocament. La Quaresma ens convida a alimentar la fe per mitjà d'una més atenta i perllongada escolta de la Paraula de Déu i la participació dels sacraments i, al mateix temps, a créixer en la caritat, en l'amor a Déu i al proïsme, també per mitjà de les indicacions concretes del dejuni, de la penitència i de l'almoïna.»

Que siguin, doncs, aquestes dues virtuts, la fe i la caritat, ben unides a l'esperança, les que ens ajudin a viure el moment que ens pertoca d'experimentar, tant en una societat tan necessitada de renovació i de conversió profunda com en la mateixa Església, ben oberta a l'acció de l'Esperit Sant que la guia per camins sempre nous i sempre joves. Benet XVI ens diu, en el missatge per a la Quaresma, unes paraules plenes de sentit per a nosaltres en aquest moment: «La fe, do i resposta, ens dóna a conèixer la veritat de Crist com a Amor encarnat i crucificat, adhesió plena i perfecta a la voluntat del Pare i infinita misericòrdia divina per al